

Dijaki so spomine, doživetja, občutke in izkušnje strnili takole ...

Blaž Ratej

Sem Blaž Ratej, dijak Srednje šole Slovenska Bistrica. Odšel sem v Nemčijo na tritedensko prakso, da bi nabral nove izkušnje ter spoznal nove ljudi. Od začetka je bilo precej čudno in težko sem se privajal na različne stvari v Vitalisu. Sčasoma sem se navadil in vse je bilo lepo in prav. Prvi teden smo si ogledali nekatera mesta in imeli vsak dan pouk angleščine. Ob večerih smo se družili v pubu, kjer smo spoznavali nove ljudi. Hrana je bila dobra, razen tega da je bil krompir na jedilniku prav vsak dan. Štirinajst dni sem opravljal prakso v zasebni avtomobilski hiši Strauch Volkswagen v Schkeuditzu. Delo je bilo zanimivo, kljub temu da nisem veliko komuniciral s sodelavci. Nihče od zaposlenih žal ni znal angleško. Praksa je bila uspešno opravljena, na kar sem zelo ponosen. Zadnji dan smo se odpravili z vlakom nazaj v Slovenijo.

Anja Janžič

Sem Anja Janžič, dijakinja Srednje šole Slovenska Bistrica in sem ena izmed srečnih izbrancev, ki smo šli za tri tedne v Nemčijo nabirat nove izkušnje pri delu v različnih podjetjih, predvsem pa zato, da si razširimo obzorja in spoznamo nove, zanimive ljudi. Na začetku je bilo precej težko in čudno. Niti vedeli nismo, kam smo prišli. Izgubili smo se, delali napake, pilili angleščino in se trudili s težavno in pohabljeno nemščino, smejali smo se, plesali smo in se družili v pubu. Skoraj vsak dan smo jedli krompir, nakupovali vse mogoče stvari, prespali tudi kakšen popoldan. Obiskali smo živalski vrt, bili na bowlingu, prali smo perilo, jedli torto, pekli palačinke, fotografirali smo vsak detajl, da nam le kakšen trenutek ne bi ušel iz spomina, se vozili s tramvaji, medtem pa smo se noro zabavali in zelo povezali.

Prvi teden jezikovnih učnih ur je bil za nami. Vsak je za naslednja dva tedna dobil delo v drugem podjetju. Zmedeni in prestrašeni smo bili ... Že v Sloveniji ni lahko delati v podjetju, kaj šele v kateri drugi državi! Trema je trajala kakšen dan ali dva, potem pa smo začeli spoznavati sodelavce in se takoj ujeli z njimi. Vzljubili so nas in mi njih, pomagali smo si. V Nemčiji so ljudje zares prijazni ter gostoljubni.

Vsak je našel prijatelje in najlepše ter hkrati najhuje - navezali smo se. Čeprav smo pogrešali družino in prijatelje iz Slovenije, je bilo najtežje, ko smo začeli dojemati, da se naši trije tedni iztekajo in se moramo počasi posloviti ter vrniti v stara življenja. Težko je bilo, tudi solzic ni manjkalo, ampak skupaj smo se odločili, da se nekoč vrnemo v naš Schkeuditz.

Nejc Potočnik

V Nemčijo smo odšli 9. 9. 2012 ter se vrnili 29. 9. 2012. Potovali smo z vlakom in pot je bila zelo naporna. Prvi teden smo imeli pouk, učili pa smo se jezika stroke. V prvem tednu je bilo veliko prostega časa, ki smo ga porabili za ogled mesta in živalskega vrta. Zvečer smo vedno šli v mali pub. Prvi teden je bilo prisotnih še

največ dijakov iz drugih držav. Kasneje jih ni bilo več toliko. V soboto smo šli na ogled mesta Dresden. Mesto je bilo lepo, saj je dajalo občutek starih časov, pomešanih z novim. V drugem tednu smo začeli opravljati prakso. Sam sem delal v podjetju OBI.

Moje delo je bilo opravljanje inventure in zlaganje na police. Sodelavci so bili zelo prijazni in so mi z veseljem pomagali. V soboto in nedeljo smo šli na ogled Berlina. Mesto mi ni bilo všeč, saj je vse preveč politično usmerjeno. Bili pa smo lepo presenečeni, ko smo pri Brandenburških vratih srečali skupino Slovencev.

Zadnji teden je minil zelo hitro. V času prakse sem zelo užival, in če bi imel možnost, bi z veseljem šel še enkrat.

Ajda Habjanič

Bila sem med izbranimi dijaki, ki so odšli septembra na prakso v Nemčijo. Pot je bila zelo naporna zaradi zmede vlakov, vendar se je na koncu vse dobro izšlo. V Schkeuditzu, kjer smo živeli in preživljali skoraj ves prosti čas, je bilo legendarno. Prvi teden smo imeli ure angleščine, preostala dva tedna pa smo delali v podjetjih. Jaz sem dobila delo v Leipzigu, in sicer v odvetniški pisarni. Delo ni bilo tako zelo naporno, tako da je ostalo dosti energije za zabavo v večernih urah. Bila pa je nepozabna izkušnja, ki je ne bi zamenjala za nič na svetu.

Nina Marinšek

Moje osebne izkušnje iz Nemčije so nepozabne. Prvi teden smo opravljali jezikovni tečaj, naslednja dva tedna pa prakso. Vsak od udeležencev je prakso opravljal v svojem podjetju. Kljub vsemu smo še vedno našli čas za zabavo in spoznavanje novih prijateljev. Ko je prišel čas odhoda, smo vedeli, da nam bo hudo, saj je bila to enkratna in nepozabna izkušnja.

Joži Gumzej

Praksa v Nemčiji, neprecenljivo. V treh tednih, ki sem jih preživel v centru Vitalis, sem se naučil marsikaj novega, spoznal nove ljudi, z nekaterimi pa še vedno ohranjam stike. Delovno prakso, ki je trajala dva tedna, sem opravljal v podjetju Gate Gourment. Ljudje, ki so bili tam zaposleni, so me zelo lepo sprejeli in ravnali z mano, kot da sem eden izmed njih. Naučili so me marsikaj novega.

Špela Vidmar

Sem Špela Vidmar in sem srečna izbranka, ki je imela priložnost opravljati tritedensko prakso izven Slovenije. Z vlakom sem odpotovala v Nemčijo, skupaj s sedmimi prijatelji in profesorico. Vožnja je trajala kar 16 ur. Prispeli smo v Vitalis, kjer so nas prijazno sprejeli. Prvi teden smo imeli učne ure angleščine. Tu smo dodobra izpili angleščino in se prilagodili na drugo okolje ter že začeli navezovati stike z vrstniki. Naslednja dva tedna sem delala v podjetju, 2ki se je ukvarjalo z elektronskimi napravami. Med prakso sem se veliko naučila, tudi

stvari, ki mi bodo koristile v prihodnosti. Med vikendi smo obiskali Berlin in Dresden, vendar smo bili vsi bolj navdušeni nad Schkeuditzom in Leipzigom, kjer smo živeli. Vsak dan smo seveda obiskovali klub v Vitalisu. Spoznali smo veliko ljudi in nekateri so postal naši prijatelji. Osebnost se še vedno pogovarjam z dvema, in če bo vse po sreči, se bomo morda še kdaj srečali. Najbolj žalostna stvar pa je ta, da je vsega lepega enkrat konec in trije tedni so minili kot trije dnevi. Ko smo se poslavljali, ni bilo malo solz. Vendar smo se morali posloviti in se vrniti v Slovenijo. Kljub naporni vožnji bi z veseljem odpotovala v Nemčijo in obiskala Vitalis še enkrat. Ta izkušnja mi bo ostala v spominu za vse življenje.

Maja Trglavčnik

V prvem tednu novega šolskega leta smo se s sošolci odpravili v Nemčijo, kjer smo opravljali delovno prakso. Bila je res enkratna in neverjetna izkušnja. Živeli smo na obrobju mesta Leipzig, imenovanem Schkeuditz. Čeprav smo tam preživeli cele tri tedne, je vse skupaj minilo veliko veliko prehitro. Že prvi teden smo imeli učne ure angleščine, kar nam je prišlo prav pri opravljanju prakse. Naslednja dva tedna pa smo vsak v svojem podjetju opravljali prakso. Sama sem bila z izbranim podjetjem zelo zadovoljna. Delala sem v predelovalnici dirkalnih avtomobilov, in sicer v pisarni, ter spoznala in videla veliko več kot samo kup papirja. Moram priznati, da so ljudje res zelo prijazni in ti želijo nuditi čim večje ugodje in zadovoljstvo. Prav tako sem navezala stike tudi z ostalimi dijaki iz drugih držav, ki so prav tako prišli na prakso v sklopu programa Leonardo da Vinci. Ravno zato ni bilo ob večerih nikoli dolgčas, za dobro vzdušje pa so poskrbeli tudi profesorji. Prav tako smo imeli priložnost videti Dresden in Berlin.

Celotna izkušnja mi je bila zelo všeč in še vedno ne morem verjeti, da se je končala. Bilo je res nepozabno doživetje, ki mi bo za vedno ostalo v spominu in resnično upam, da se nekega dne vrnemo.